

Repetir-se

Dc, 27/07/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Dissabte vaig anar a veure la pel·lícula «El fin es mi principio», una profunda reflexió sobre la mort i la vida basada en el llibre del mateix nom, que narra la història del periodista Tiziano Terzani. Però no és de la pel·lícula que vull parlar, sinó del comentari que llegeixo en el full explicatiu que regalen al cinema: «Tiziano Terzani también publicó numerosos libros. Se jubiló a los 58 años, cuando tuvo la sensación de repetirse como periodista».

A part de tenir o no la possibilitat de jubilar-se a una edat tan primerenca, em sobta la lucidesa del periodista i escriptor en un punt que jo m'he plantejat sovint: repetir-me. Sempre he defensat la necessitat de parlar mentre es tenen coses a dir, i la de callar mentre la paraula es gesta en el silenci. És impossible, per a mi, escriure i parlar tothora perquè sempre s'acaba repetint. Estic cansada de llegir notícies, comentaris, llibres, històries, pensaments repetits. La vida se'ns escapa per la boca —o ens taca de tinta els dits—, sense viure-la. Vida i escriptura són indestriables si es vol tocar fons.

Per això m'ha agradat saber que algú és capaç d'adonar-se que ja no té res a dir de nou, perquè a vegades dubto de la pròpia lucidesa, igual que dubto sobre si sabré morir, o fer-me gran, o emmalaltir perquè la vida ens enganya amb mil paranys. Adonar-se que tot està dit perquè ja tot està viscut, excepte la mort, la darrera experiència que cal viure a fons i que no es pot explicar.